

Pozsgai Zsolt

**A király és a szűz
/II. Henrik/**

-játék egy részben-

Szigliget, 2000 augusztus

Szereplők:

II. Henrik király, 58 éves

Brusthemi Krisztina, a szűz, 21 éves

Történik

Beckett Tamás sírja fölött, 1188-ban

*/Székesegyház altemploma, középen Beckett Tamás sírja.
A márványlapon életnagyságban Beckett fekvő szobra, kiálló
áll és orr. A sír mögött egy rongykupac. Nem látjuk, de az alatt
fekszik Krisztina. Csönd. Sötét. Majd fáklyával a kezében megérkezik
Henrik. Láthatóan zavarban van, de igyekszik uralkodni magán.
Megáll, körülnéz. Kinéz oda, ahonnan jött. Megláthat valakit, mert megint
kisiet, csak a hangját halljuk./*

HENRIK

Megmondtam, menjetek odébb! Mindenki takarodjon a közelből! Nem érdekel!
Úgy beszélek egy püspökkel, ahogy akarok! Billegjen ki a székesegyházból,
püspök úr, megértette! Na!

/Bejön, megáll a sírnál, csönd. Aztán idegesen újra kimegy/

HENRIK

Még mindig hallom a hangokat! Kutyák! Kutyák! Takarodjatok a közelből!

*/Ismét bejön, egy keskeny fénycsík világít be onnan, ahonnan érkezett.
A sírhoz áll, mondana valamit, de megint zavarja valami. Kinéz, ismét
kisiet, az altemplomba vezethető faajtót csukhatja be, az döng ekkorát,
most már nincs fénycsík, csak a fáklya fénye./*

HENRIK

Most jó. Rendben van.

/Megáll a sír előtt. Áll, nézi a sírt/

HENRIK

Nem látlak, Tamás. Beckett Tamás.

/Közelebb megy, megvilágítja a szobor arcot/

HENRIK

Ügyes munka. Pont olyan randa vagy, mint életedben. Nem válaszolsz? Nem is
kell. Nem is tudsz.

/csönd/

HENRIK

Beckett Tamás! Eljöttem hozzád én, Második Henrik király, eljöttem jogos
jussomért, eljöttem azért, amit nekem kellett volna kapnom, de neked adták.
Ami engem illet, de te szorítod ott lent csontvázmarkodban. Eljöttem, mert

megérdemlem, mert csak én érdemlem meg. Már enyém volt éltedben is. Eljöttem érte. Téged megölettelek, Tamás. És szentté avattak. Nem a tiéd a szentség. Az enyém. Jár nekem. Eljöttem hozzád. Add nekem a szentségedet. Ezért jöttem. Add ide, és elmegyek.

KRISZTINA HANGJA

Hülye!

/Csönd. Henrik döbbsenten néz körül, a fáklya gyengén világítja meg./

HENRIK */felfelé üvölt/*

Megmondtam, mindenki hagyja el a székesegyházat! Tűnés a szellőzőablakok mögöl! Mindenkit a saját belénél fogva fogok felakasztani a harang mellé, ha nem teszi, amit parancsolok! Ott fogtok lógni, és kongatni a fejetekkel a vasat, amíg az összes velőtök végig nem csorog rajta!

/Csönd/

HENRIK

Megzavartak, Tamás. Nem lehattunk egyedül. De most már igen. Jelet kell adnod. Mint szenteknek adott az úr. Adj jelet, hogy hallasz. A szentek jellel üzennek. Leesik egy fáklya, meggyullad az oltár. Feltűnik egy macska, törrel a szájában. Vagy valami. Adj jelet.

KRISZTINA HANGJA

Hagyjál békén.

/Henrik csak bámul a sírra./

KRISZTINA HANGJA

Büdös vagy.

HENRIK

Nem vagyok.

KRISZTINA HANGJA

De igen. Büdös vagy.

HENRIK

Nem.

KRISZTINA HANGJA

Pedig érzem.

HENRIK

Én nem.

KRISZTINA

Kigőzőlög belőled az ember. Hánynom kell.

HENRIK

Tamás.....?! Beckett Tamás..te vagy az...?

KRISZTINA HANGJA

Igen. Hagyj békén. Ide mertél jönni? Ne merészelj idejönni. Tűnés.

HENRIK

Szent halott létedre lánnyá változtál? Lányhangon szólsz?

KRISZTINA HANGJA

A halál lány. Minden halál fiatal lány. A halál nőnemű. De te bűdös vagy.

HENRIK

Hagyd ezt abba! Azonnal hagyd abba a gyalázkodást, mert...

KRISZTINA HANGJA

Mert?

HENRIK

Akármit megtehetek...

KRISZTINA HANGJA

Például?

HENRIK

Mégiscsak igaz! A szentek megszólalnak az Úrban. Hangon szólnak hozzánk. Így is lehet. Volt már ilyen a családban. Hát igaz. Idejöttem, mert nem hittem el. De mégis így van. Jó, hogy idejöttem. Tudtam, ide kell jönnöm.

KRISZTINA HANGJA

Akkor most el is tűnhetsz innen.

HENRIK

Csak azt nem tudtam, hogy női hangon. Hogy nő lettél halálodban. Bár voltak rá jelek éltedben is.

KRISZTINA HANGJA

Most már tudod.

HENRIK

Beszélnem kell veled, Tamás, Beckett Tamás.

KRISZTINA HANGJA

Nem vagyok Tamás. Hagyjál. Menj innen.

HENRIK

Nem vagy Tamás? Dehogynem. Te Tamás vagy. Itt fekszel. Én pedig beszélek hozzád.

KRISZTINA

Mert hülye vagy. Beszélsz egy sírhoz.

/Csönd. Henrik meggyújtja a falon levő fáklyákat is. Most észreveszi a rongykupacot, ami mozdulatlan. Közelebb lép kíváncsian, a rongykupac megmozdul, Henrik nagyot kiáltva hátraugrik, csak két szemet látni kivillanni a rongyok közül./

KRISZTINA

Büdös vagy! Büdös!

Henrik lekapja a rongyot Krisztináról, a lány összekucorodva ül a földön, nézi a királyt. Henrik hirtelen nem tudja, mit mondjon.

HENRIK

Én a király vagyok!

KRISZTINA

Bemutatkozik.

HENRIK

Én a király vagyok! És kiharancsoltam mindenkit a templomból!

KRISZTINA

Én nem vagyok itt.

HENRIK

De itt vagy!

KRISZTINA

Nem.

HENRIK

De..Beckett Tamás feltámadt lelke vagy...

KRISZTINA

Azt akarod?

HENRIK

Nem lehetsz más. Ha másnak hazudod magad, megöletlek. Senki sem lehet e szent sír körül! Senki!

KRISZTINA

Beckett Tamás feltámadt lelke vagyok. Az vagyok. Beszélek hozzád.

HENRIK

Te egy koszos gyereklány vagy.

KRISZTINA

Nehéz veled. Most mit akarsz, mit mondjak?

HENRIK

Koszos gyereklány..vagy mégis...a családban is volt már ilyen...

KRISZTINA

Én ő vagyok. A feltámadt lelke. Beszélj velem.

HENRIK

Én a király vagyok!

KRISZTINA

Unalmas ember. Miért nem hiszed el, hogy én ő lettem? Nénikéd, Borzos Matild úgy lett egyházilag boldog, hogy meglátta egy borzban Szépdíák Henrik halott lelkét, nem? Minden előfordulhat.

HENRIK

Borzos Matild örülten halt meg.

KRISZTINA

De boldog lett, az egyházad boldoggá avatta, nem?

HENRIK

Hagyjuk a nénikémet. Ki vagy te?

KRISZTINA

Beckett Tamás vagyok.

HENRIK

Az előbb azt mondtad, nem vagy az.

KRISZTINA

Hazudtam. Beszélj hozzám. Szentségért jöttél? Adjam neked? Nem adom. Az enyém. Mehetsz.

/Csönd. Henrik nézi a lányt/

HENRIK

Tudod te, mit tettem emberekkel, akik fele ennyire voltak csak pimaszok, mint te?

KRISZTINA

Tudom. De nincs nálam fegyver. Kés vagy valami, hogy beléd vágjam. Állj hátrébb.

HENRIK

Nem vagyok bűdös!!!! Király vagyok!

KRISZTINA

Szűz vagyok.

HENRIK

Nem sokáig. Hatvan katonával érkeztem. Farkukra adlak.

KRISZTINA

Lehánylak. Mindjárt lehánylak.

/Henrik elindul a kijárat felé/

KRISZTINA

Ne azt nézd, mi lakik a lelkekben. Azt nézd, mi lakik az álmokban. Az álmok: találkozások istennel. Higgy az álmaidnak és nem fogsz csalatkozni. Ezt csak neked mondom, mert a pápának nem tetszene. Nincs máshol Isten, csak az álmaidban. Mondom ezt én, a püspök. Fejtsd meg hát, mi az álom, mik az

álmaid? Fogd kezedbe álmaid, gyengéden fogd markodba, szorítsd meg. Ott marad tenyereden lenyomata az isteni értelemnek.

/Henrik döbbenten megfordul/

HENRIK

Ezt nem! Ezt csak nekem!

KRISZTINA

Mit csak neked?

HENRIK

Ezt csak ő tudhatta, csak nekem mondta!

KRISZTINA

Nem szóltam semmit. Máshonnan jött a hang.

HENRIK

Őrült lennék?

KRISZTINA

Mint Borzos Matild.

HENRIK

Ezt csak nekem mondta! Beckett Tamás ezt csak nekem mondta, ezt nem tudhatja más, nem!

KRISZTINA

Elhiszed már? Belém költözött. Ha szólni akarsz velem, velem szólj. De nem bánám, ha máskor jönnél. Fáradt vagyok. Aludtam épp.

HENRIK

Honnan tudod te ezeket a mondatokat? Honnan?

Csönd. Henrik közelebb lép.

HENRIK

Te vagy az?

KRISZTINA

Én.

HENRIK

Biztos?

KRISZTINA

Úgy néz ki.

HENRIK

Te vagy...ő?!

KRISZTINA

Kezd izgalmas lenni a beszélgetésünk.

HENRIK

Egy taknyos gyereklány...

KRISZTINA

Megátkozlak az ő lelkével, ha még egyszer letaknyosozol.

HENRIK

A szemed...igen, a szemed...mint Becketté...Egészen az övé! Örület!!!!

KRISZTINA

Nekem is kettő van belőle.

HENRIK

Mint az övé...ugyan olyan hideg, hideg ólomszemek...vigyáznak a gondolataidra, nem lehet beljűk, mögűk látni...

KRISZTINA

Az a szerencséd.

HENRIK

Mintha Tamásom szemeit látnám...Ő gyűlölt ennyire...te is gyűlölsz engem? Hiszen nem ismerlek. Te nem gyűlölhetsz. Veled nem volt dolgom. Csak vele. De mégsem...nem lehet...nem lehet...

/Kétségbeesetten nekitámaszkodik a falnak. Csönd/

KRISZTINA

Fáradtnak látszol, király.

HENRIK

Fáradt is vagyok, Tamás. Hihetetlenül fáradt.

KRISZTINA

Hosszú az út a síromig. Hosszú az út a gyűlöletemig.

HENRIK

Hosszú. Hihetetlenül hosszú.

KRISZTINA

Királyi sarud elkopott. Gyalog jöttél?

HENRIK

Embereim lovon. Magam gyalog. Csupa vér a talpam. Tényleg tiszta hülye vagyok...legalább egy másik sarut...mit használok azzal, ha magam sanyargatom, nem? De a vezeklés ilyen...valaminek véreznie kell, ha az ember vezekel. Lovon ülve nem lehet vezekelni!

KRISZTINA

Vezeklés? Egyszer már itt voltál. Vezekeltél.

HENRIK

Miután szentté avattak. Muszáj volt. Végül is én ölettelek meg. Muszáj volt a pápának eljátszanom a vezeklést. Akkor is itt feküdtél, tömegek nézték, ahogy meztelenül álltam a sírodnál.

KRISZTINA

Akkor is bűdös lehettél.

HENRIK

Álltam meztelenül, és hihetetlen utálattal gondoltam rád. Mögöttem a tömeg, fáztam, hideget leheltél rám a sírodból, ahogy életedben is...végül is életedben is...majd megfagytam a leheletedtől...

KRISZTINA

Gyűlöltél akkor?

HENRIK

Nagyon.

KRISZTINA

És most? Most miért jöttél vissza? Titokban.

HENRIK

Mert nem értek semmit. Semmit, Tamás.

/Hirtelen felüvölt/

HENRIK

Miért te lettél szent? Miért? Miért nem én?!

KRISZTINA

Ostoba kérdés. Mert gyilkoltál!

HENRIK

Szent György is gyilkolt! Leölte a sárkányt!

KRISZTINA

A rosszat ölte meg.

HENRIK

És én? Én mit öltem meg benned? A rosszat, a sátánt öltem meg benned!

KRISZTINA

Ez azért erős!

HENRIK

Mi voltál te, mielőtt felemeltelek, micsoda? Egy kis szász, egy árulója a leigázott népednek! Befekszik egy szász az ágyamba...

KRISZTINA

Befeküdtem az ágyadba?!

HENRIK

Képletesen értettem.

KRISZTINA

Mégis igaz, amit rólatok suttoztak?

HENRIK

Nem igaz. Nem hálok férfival. Tudom, felmenőim között ez kedves szokás volt, de én nőkkel hálok.

KRISZTINA

Rövidpalástú Henrik! Ez a neved, király! Miért hívnak rövidpalástúnak? Nem azért, mert hátulról rövid az a palást?

HENRIK

Nem! Hanem mert úgy mentem a csatába, harcba! Szinte meztelenül, semmi ne védje testemet a kardtól, csak a karom!

KRISZTINA

Szép lett a lábod. A sok gyaloglástól kiformásodott.

HENRIK

Ne csináld ezt, Tamás! Én elmondhatom egyszer, én tudom pontosan, amikor fiatal papjelöltként mellém kerültél, hogy faltad a nőket! Ez nem hangzott el a szentté avatásodkor, ez nem! Neked emlékezned kell, ha valóban ő vagy! Tamás!

KRISZTINA

Én csak a lelke vagyok, nem az emlékezete.

HENRIK

És az...nem ugyanaz?

KRISZTINA

Nem. Az emlékezet meghal. A lélek nem. Csak azért tud a lélek feltámadni, mert meghal az emlékezet. Ha elfelejtesz mindent, csak akkor szabadul meg a lelked.

HENRIK

És te...elfelejtettél mindent?

KRISZTINA

Mindent.

HENRIK

Akkor mit szórakozol itt velem?! Add nekem a szentségedet, és menj vissza, ahonnan jöttél!

KRISZTINA

Látod azt a keresztet a falon? Súlyos fakereszt.

HENRIK

Mit akarsz vele?

KRISZTINA

Emeld le. És vedd föl. Ha elérsz hozzám, neked adom. Ha Pilátus házából elérsz hozzám, neked adom a szentségemet. Mindenestől neked.

HENRIK

Nem hittanórára jöttem. Azért jöttem, ami az enyém.

KRISZTINA

Meglátjuk, alkalmas vagy-e rá. Bár kötve hiszem.

HENRIK

Hogy alkalmas vagyok e a szentségre? Alkalmas vagyok!

KRISZTINA

Jóban lehetsz magaddal. Kérdezel, és válaszolsz rá.

Csend.

HENRIK

Azt a keresztet? Vegyem le?

KRISZTINA

Állati gyorsan kapsolsz.

HENRIK

Ezt kéri tőlem az én Tamásom?

KRISZTINA

Ezt kéred te magad-magadtól.

Henrik a keresztre néz. Habozik, de aztán mégiscsak odamegy, erőlködve leemeli a falról.

HENRIK

És most?

KRISZTINA

Tégy véle sírom körül egy utat.

HENRIK

Miért?

KRISZTINA

Mert azt mondom neked. Én, Beckett Tamás.

HENRIK

Most már elismered, hogy te vagy?

KRISZTINA

Jobb neked, ha vele találkozol itt, mint egy rongyos parasztlánnyal.

HENRIK

Miért jobb?

KRISZTINA

Ne kérdezősködj. Jobb, hidd el.

Henrik hirtelen elkapja a lányt.

HENRIK

És ha most kitekerem a nyakad?

KRISZTINA

Soha nem tudod meg a választ a kérdésedre.

HENRIK

Nem! te nem lehetsz ő...Beckett Tamás..a tested lent van a porban...jelezz, ha a lelked e lányba szállt! Jelezz nekem!

KRISZTINA

Mondjuk kopogjon kétszer?

HENRIK

Kétszer? Miért pont kétszer?

KRISZTINA

Ez a halottak egyezményes jele. Kétszer kopognak. Ha egyszer, azt nem hallod meg, ha többször, akkor még élnek, és valaki tévedésből temette el őket. Nos? Kétszer?

HENRIK

Kétszer.

A sírból két kopogás hallatszik. Henrik döbbenten elengedi a lányt, a falhoz hátrál.

HENRIK

Szentséges isten! Mi volt ez?

KRISZTINA

Egész életetekben halottaitokat faggatjátok, ha meg válaszolnak, kétségbe estek.

Krisztina felmagasodik, rákiált Henrikre

KRISZTINA

Rövidpalástú Henrik! Megparancsolom, vedd magadra a keresztet!

HENRIK

De miért?

KRISZTINA

Átvilágítunk. Hogy alkalmas vagy-e arra, hogy szent légy.

HENRIK

Alkalmas vagyok!

KRISZTINA

Ki mondta neked?

HENRIK

Eldöntöttem.

KRISZTINA

Vedd fel a keresztet!!!!

Csend. Majd újabb két kopogás a sírból. Henrik összerezzen.

HENRIK

Vegyem...fel?

KRISZTINA

Úgy hát.

Henrik erőlködve felveszi a hátára.

HENRIK

Kényelmetlen.

KRISZTINA

Tudom. Indulj el.

Henrik elindul vele, tesz egy kört a sír körül.

KRISZTINA

Király, aki szentté lesz...tudod, mit kell ahhoz tenned?

Henrik csodálkozva áll meg

KRISZTINA

Emlékszel az árulásra?

Henrik leteszi a keresztet, rámered Krisztinára

HENRIK

Árulásra? Miféle árulásra? Én csak a te árulásodra emlékszem! A te árulásaid sorozatára!

KRISZTINA

Szent vagyok! Lehettek árulásaim? Te király vagy. Ismersz szent királyokat? persze, hogy ismersz. Azoknak valamit el kellett árulniuk, legtöbbször népüket, népüket elárulni az egyház vagy a pápa érdekeiért, nem? Szent akarsz lenni? Mit árultál te el? Mint király?

HENRIK

Enyém volt Anglia! Leigáztam a népedet! És te Theonbald érsek szolgálatába álltál! Azokat szolgáltad, akik uralkodtak a fajtád felett!

KRISZTINA

Nem a magad árulásáról beszélsz? Az enyémről? Az enyém miért volna árulás?

HENRIK

Hát micsoda? Theonbald elhozott hozzám...már mint canterbury főespereseként. És beajánlott hozzám. Ott álltál előttem, szikáran, lángoló fekete hajjal. Néztem rajtad a szászt. Néztem rajtad az árulót.

KRISZTINA

Szolgáltam vele a népemet! Miért lenne árulás, ha felismertem a népem érdekeit? Ha úgy gondoltam, belülről, a király mellől szolgálom őket!

HENRIK

De ők leköptek minduntalan!

KRISZTINA

Letöröltem, és tovább mentem.

HENRIK

Azért furakodtál a közelembbe tehát...hogyan szolgálj vele a népedet?

KRISZTINA

Talán igen.

HENRIK

Ez csak az igazi árulás...hiszen ezzel engem árultál el! Hüen követted minden rendelkezésemet! Elárultad a pápát, hiszen velem együtt mondtad, kevesebb hatalmat az egyháznak! Te zsaroltad ki belőlük az adót, ami csak az én birodalmamban sikerült! Elárultad saját egyházadat!

KRISZTINA

Akkor még nem voltam felszentelt pap!

HENRIK

Elárultad nevelődet, Theonbald püspököt!

KRISZTINA

Theonbald ellened fordult, király, én csak melletted maradtam, mi ebben a baj?

HENRIK

Theonbald a halálos ágyán üzent érted, hogy beszéljen veled! Nem mentél el hívására!

KRISZTINA

Nehogy már te oktass engem elvűsűgre! Tűl sok a vűr műgűtted ahhoz, hogy ezt megtehesd!

HENRIK

De most nem rűlam van szű!

KRISZTINA

Talán felismertem, hogy a kirűlynak van igazaa. Talán őszinte volt a vonzalmaa, nem gondolod?

HENRIK

Kirűly kűrűl nincs őszinte vonzalom. Magatartás, az van, de őszintesűg...az egűsz kirűlysűg azon alapul, az egűsz hatalom azon alapul, hogy nem lehet senki őszinte !Minden hatalom azon alapul, ezt pont te ne tudnűd?

KRISZTINA

Akkor meg mi a bajod? Ha ezt tudod, mi a bajod velem? Elárultalak, vagy nem, nem mindegy?

HENRIK

Nem! Mert nekem szükségem volt őszinte emberre! Minden királynak egy őszinte emberre szüksége kell legyen, ha jó király akar lenni!

KRISZTINA

És te jó király vagy?

HENRIK

Én jó király vagyok!

KRISZTINA

Nem tartasz udvari bolondot. Tartanál, és lenne melletted őszinte ember.

HENRIK

Azért kellettél, azért hittem őszinteségedben, hogy ember maradjak, és ne csak uralkodó.

KRISZTINA

Ezt nem értem...

HENRIK

Várj..most én sem igazán...

KRISZTINA

Vedd fel a keresztet. Talán megérted.

HENRIK

Gondolod?

Felveszi a keresztet, megáll vele

HENRIK

Apámat láttam, és más királyokat. Tudták, kik szaladgálnak körülöttük. Tudták, lehet pap, költő, festő vagy bármi, azért vannak ott, mert ő a király. De ezt nem éreztette velük, hazudott. Azok hazudtak neki. Mindenki hazudott mindenkinek. Azért, hogy fennmaradjon a hatalom, és a hatalom körül élők lepkelárva élete. Láttam, hogy torzult el a lelkük. És itt egy szász, aki már testi valójával sem hazudik. Azt mondja: szász vagyok, és előtted állok. Te a király vagy, aki leigázta népemet. És tőlük való vagyok, itt van az arcomon, a kezemen.

Árulásom őszinte, látható, tapintható, nyilvánvaló. Nem takargatható. Tehát bízhat sz bennem. Jobban bízhat sz, mint a te fajtádban. Jobban bízhat sz, mint rokonaidban. Persze, hogy bíz tam benne!

KRISZTINA

Bizalom! Rokonaink és ellenségeink! Azért emeltél fel száz sz éltemre, hogy bármikor eldobhas s! Hogy bármikor, amikor kényelmetlenné válik a személyem, azt mondhas d, persze, ez csak egy száz sz! Az ellenséget azért vonod be a hatalomba, hogy bármikor, lelkiismeret furdalás nélkül elpusztíthat s!

HENRIK

Áruló voltál tehát, aljas áruló!

KRISZTINA

És szent lettem! Te kit árultál el, hogy szent lehess?

HENRIK

Én nem az árulás on gondolkoztam! Én foglalkoztam a birodalmammal. Az elődeim háborúztak, én pedig békét építettem a romokra!

KRISZTINA

Ez gyönyörű volt. Tovább.

HENRIK

Megszüntettem az erőszakos birtokfosztásokat, minden grófságba független bíróságot küldtem, létrehoztam az esküdtszéket! Fegyverviselési rendeletet alkottam! Megírtam könyvben a közigazgatási reformokat! Dialogus de scaccario!

KRISZTINA

Szent Henrik, a közigazgató!

HENRIK

És mindezt akkor amikor velem voltál, csak akkor, amikor velem!

KRISZTINA

Csak most látod így. Akkor nem.

HENRIK

Nem igaz!!!! Nem igaz!!! Én szerettelek, Tamás!

Mint egy gyermek, szinte sírva néz Krisztinára. Csönd. Nézik egymást.

KRISZTINA

Tegyél egy kört a kereszttel.

Henrik lassan elindul, tesz egy kört.

KRISZTINA

Még egyet. Gyorsabban.

Henrik gyorsabban megy.

KRISZTINA

Most mondd ki még egyszer.

HENRIK

Szeretlek, Tamás!

KRISZTINA

Hangosabban! Hangosabban! és gyorsabban fuss!

HENRIK

Szeretlek, Tamás!

KRISZTINA

Még hangosabban! ne félj, elküldtél mindenkit! csak ketten vagyunk itt!

HENRIK

Gyűlöltelek, Tamás! Gyűlöllek!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Összeesik a kereszttel, a földön marad, Krisztina hozzálép, letérdel mellé.

KRISZTINA

Látod, milyen közel van a kettő egymáshoz? Ha ő gyűlölt is téged, milyen közel volt az igazi szeretethez? Ettől féltem én is. Hogy úgy gyűlöllek, hogy az már szeretet.

HENRIK

Most melyik "te"?

KRISZTINA

Mindegy. Közel volt és kész.

HENRIK

Közel volt..ahogy nem létezik egyik a másik nélkül...ahogy nem lehetsz hű semmihez anélkül, hogy valamit el ne árultál volna. Ha a szépet szereted, elárultad a rútat, ha a csúnyát imádod, elárultad a szépségeket! Ha hazudsz, elárultad az igazságot, ha igaz vagy, a hazugság ellen keltél ki...ha igaz vagy a pápához, elárultad a népedet, ha népedhez vagy hű, elárultad a pápát...anyám mondta ezt mindig nekem...

KRISZTINA

Ezt kellett volna könyvben írnod, nem a közigazgatást.

HENRIK

Nem. Nem írok. Író nem lehet szent. Én pedig szent akarok lenni.

KRISZTINA

Tudós író nem lehet?

HENRIK

Buta vagy. Legszívesebben el sem magyaráznám. Az író arról ír, hogy nem tudja, miről ír. Azért ír, mert ketten vannak benne, érted? Megfogalmazza a kétségeit. Egy szentnek ne legyenek kétségei. Ezért az írók színész és mutatványosnők karjaiba dőlnek, és a késő őszi lottyadt melleikbe fulladnak, miközben idézik a tavaszt.

Csend.

KRISZTINA

Most nem tudok megszólalni. Ekkora baromságra nem lehet mit mondani.

HENRIK

Te sem értesz meg. Senki sem ért meg.

KRISZTINA

Ha szent lennél, nem te magyaráznál, téged magyaráznának.

HENRIK

Pedig beszélned kell. Meg kell magyaráznod, mitől lettél szent. Hogy azt is elvehessem tőled. Például te imádtad az anyádat, Beckett.

KRISZTINA

Ezt ki mondta neked?

HENRIK

Senki. Csak gondolom. A szentek szeretik szüleiket.

KRISZTINA

Beszéltem valaha róluk?

HENRIK

Valóban. Nem. Soha.

KRISZTINA

Apám nem bocsátotta meg, hogy elárultam a normannokat. És anyám sem merte. Ha meglátogattam őket, csak hallgattak. Vittem nekik pénzt, mézes bort. Akkor sem. Magányosan haltam meg. Megölettél király, de nem érdekelte őket. Láttam magam előtt őket az utolsó pillanatomban. Ültek a házuk előtt, fogták egymás kezét, és apám azt suttogta: “megérdemelte”. Bár én öltem volna meg. Anyám, aki akkor már ugyan halott volt, mégis ott ült mellette, csak bólogatott. Aszott arcával nézett maga elé, és bólintott, nyakán a sírban keményedett bőr megreccsent, eltört.

Henrik közelebb megy a lányhoz

HENRIK

Honnan tudsz te Tamásomról ennyi mindent?

Két kopogás a sírból.

HENRIK

Ja, igen...te meg ne zörögj ott, csak ha kérlek rá. Szóval anyám.

KRISZTINA

Ne gyere nekem most az anyáddal.

HENRIK

Mindig simogatott.

KRISZTINA

Hogyan?

HENRIK

Hogy hogyan simogatott?

KRISZTINA

Hogyan. Mutasd meg.

Henrik zavartan simogatni kezdi magát.

HENRIK

Hát így. A fejemen. Meg a hasamon.

KRISZTINA

A hasadon miért?

HENRIK

Hasfájós gyerek voltam. Elmúlt, ha simogatta.

KRISZTINA

Tovább.

HENRIK

Skót hercegnő volt...fegyveresen harcolt azért, hogy trónra kerüljek, felvette a harcot a birodalomért nagybátyámmal, Istvánnal, aki törvénytelenül szerezte meg..milyen könnyű volt akkor még minden..minden este azt mondta nekem, én vagyok a királyi trón igazi örököse, én vagyok csak méltó erre a tisztségre...hozta elém sorba az urakat, a grófokat, mind engem biztatott, megsimogatott a pápa, buzdítottak...asztán anyám győzött, és engem felemelt a fénybe...aszt hitte, a fénybe emel, pedig csillagos éj volt csak körülöttem. És ő félrelépett, és meghalt. Én pedig álltam a hold szélén, próbáltam befogadni a távolságot.

KRISZTINA

Hol álltál?

HENRIK

Szélén a holdnak.

KRISZTINA

Miért?

HENRIK

Ezt is képletesen értettem. Messze mindentől.

KRISZTINA

A hold szélén nem lehet állni.

HENRIK

Megütlek, esküszöm. Szépet mondok, és megakasztasz.

KRISZTINA

Értelmetleneket mondasz. Nem szépeket. Még a szépnél tart az irodalom. Majd később jön, amiről te beszélsz. Mikor az értelmetlent hiszik szépnek. De az már a világ vége előtt lesz. Két sarokra.

HENRIK

Befogod a pofádat és végighallgatod, amint mesélek az anyám iránt való szeretetről, világos? Ahogy király lettem, a grófok megtagadtak, a pápa kiátkozással fenyegetett, egyedül maradtam....és akkor jöttél te, Tamás. Az igaz barátságban vajon nem a halott anya emlékét keressük, mondd, Tamás?

KRISZTINA */elgondolkodik/*

De igen. Lehet.

HENRIK

Nem az együvé tartozást, az anyai simogatás pótlását? Mit mondasz erre? Be kellett volna érnem ennyivel...

KRISZTINA

Nem lehetsz szent. Mert szeretted az anyádat.Szent Kunigunda végignézte, ahogy halálra kínozták pogány anyját, mert annyira erős volt hite az Úrban, hogy nem érzett szánalmat iránta. Aztán szent lett. Te még bennem is őt kerested. Az oltalmazót.

HENRIK

Ez nem igaz. Nem szerettem őt. Királyt csinált belőlem! kértem rá? Gróf voltam uradalommal Normandiában. Lajos dugdosta elé a legkisebbik lányát, vegyem el feleségül. Ott élhettem volna Párizsban. Ehelyett elfoglaltam Angliát, majd Wales-et, meg mi mindent. Egész életemben csak másoknak szolgáltam. Úgyhogy anyám nyomorékká tett. Ezért vagyok itt. Ezért átkozom a sírodat, benne téged, vagyis anyámat, aki helyett te voltál ő, aki anyámként fekszel itt, mint te, aki Beckett Tamás, pedig csak egy rongyos leánygyerek, mégis ő, mégis te vagy.

KRISZTINA

Ha én vagyok helyette Tamás, az anyád, köpj le engemet.

Henrik megteszi. Krisztina felsikolt.

KRISZTINA

Mit művelsz ?!

HENRIK

Leköptelek. Most már lehetek szent?

KRISZTINA

Még egyszer leköpsz, megöllek, király!

HENRIK

Te kérted, nem? És különben is! Ki köpött először, ki? Nem te?!

KRISZTINA

Nem köpködök.

HENRIK

Te nem, de Tamásom igen. Te az ő lelke vagy. Egy lélek ne köpködjön. Amikor megmaradhattál volna érseknek, de nekem több kellett. Kancellárrá tettelek. Vidd te most a keresztet helyettem.

KRISZTINA

Nem viszem!

HENRIK

A kálvárián Simont kényszerítették, hogy vigye.

KRISZTINA

Nem vagyok Simon.

HENRIK

Nekem az vagy. Az én Simonom. Felvenni a fát!

KRISZTINA

Eszemben sincs.

Henrik odaugrik a lányhoz, a földre teperi, hasra fekteti, hátára teszi a keresztet.

HENRIK

Most pedig lassan felállsz. És elindulsz.

KRISZTINA

Ne merészeld...

Megharapja Henrik kezét, az nagyot üvölt, és két pofont lekever a lánynak.

HENRIK

Viszed, megértetted?! Királyod parancsolja!

Krisztina ellenkezne, de Henrik erősebb, tolja körbe a lányt, hátán a kereszttel, közben beszél hozzá.

HENRIK

Méltóságteljesen cipeld, nem úgy, mint én. Kancellárrá tettelek, téged, a fogadott ellenséget, mert azt hittem, össze kell fogni. Azt hittem, egy birodalomnak, egy népnek az használ a legjobban, ha az ellenségek összefognak a nehéz időkben. Ha félreteszik önös érdekeiket, de ezt nem lehet. Az érdek maga az ember, nem lehet megfélemezni róla, senki kedvéért sem. Ha érdekeidet teszed félre, olyan, mintha öngyilkosságot követnél el.

KRISZTINA

Bennem ennél több volt a büszkeség. És ezt most hagyjuk abba. Tulajdonképpen nem is én vagyok Beckett...

HENRIK

Letörtük az egyházi gőgöt, míg kancellárom voltál. Megvalósítottuk az egyházi hűbértartásokat. Összefogtunk a püspökök ellen, neveltünk az urak próbálkozásain. Ki akarta ezt, ki?! Én?! Nem! Te ültetted belém ezt a gőgöt, ezt az örök ellenkezést, a kárörömöt...A pápa kiátkozással fenyegetett, kis híján háború tört ki a birodalmi birtokok között, és ezért lettél te szent, mi?! Ezért?!

KRISZTINA

Ne nyomd a keresztet, nagyon fáj!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

HENRIK

Hát fájjon is, Simon, Tamás, vagy aki vagy. Fájjon neked, de átveszem ne félj, átveszem tőled, ahogy te is átvettél tőlem. Elég volt.

Ellöki magától a lányt, aki elzuhan a kereszttel.

KRISZTINA

Vadállat vagy, király. Mocskos vadállat.

Két kopogás a sírból.

HENRIK

Kuss ott lent. Még nem végeztünk. Tessék. Nézzük a magánéletemet.

KRISZTINA

Ne nézzük.

HENRIK

Miért ne? A szentek magánélete fontos.

KRISZTINA

A tied tocsog a mocsokban. Ne nézzük.

HENRIK

Szűz vagyok.

KRISZTINA

Eltékintve feleségedtől és a nyolc gyermekedről.

HENRIK

Az nem számít. Eleonóra nem számít. Tizennégy évvel idősebb volt nálam, amikor meg kellett kérnem. Most is él. De most legalább hatvannal idősebb, mint én...Megérted ezt?

KRISZTINA

Te is megöregedtél közben...

HENRIK

Férfi nem öregszik. Csak nemesedik a külseje. Ez más. Ezt nem fogják soha az asszonyok megbocsátani nekünk. És az a házasság... az is a te ötleted volt, Tamás..bár még akkor nem ismertelek, de a te ötleted volt, megelőlegeztél magad, hogy elvegyem...VII Lajos francia király felesége volt előttem...járt vele egy hatalmas birtokait, az aquitániai birtokot...Fiatal voltam, tehetséges, és szép. Öreg volt, csúnya és tehetségtelen. A nászi ágyon feküdt.

KRISZTINA

Nem érdekel.

HENRIK

Végighallgatod. Ott feküdt, mint egy nőstény vaddisznó valamelyik vadászaton..azok feküdtek előtte, a meglőtt vaddisznók, azok..azzal a különbséggel, hogy ez mosolygott rám..el tudsz képzelni egy nőstény vaddisznót, ahogy mosolyog? Szőrös volt, és lötyedt..nézett rám, megtanulta már a kéjt...Lajos alatt hempergett már előttem, viseletes is volt...azt hittem, nincs annyi ír sőr a pincéimben, hogy közeledjek hozzá.

KRISZTINA

Meghatódnék, ha nem tudnám hogy nyolc gyereketek van!

HENRIK

Volt annyi sör...Azt mondtam: jó! ha már ő ilyen, legalább legyenek gyermekeim.

KRISZTINA

Nem beszélhetsz így arról az asszonyodról!

HENRIK

Öleltem őt részegen a hitvesi ágyban, és gyerekekre gondoltam közben, és hallottam a csámcsogását..Fiatal voltam. Fiatal nőt akartam magam mellé emelni. Fiatal, jó szagút. Nem sikerült. De neked ezt tudnod kell! Épp eleget meséltem az undoromról neked! Épp eleget! Lélekben tehát nem voltam vele. Lélekben szűz maradtam.

KRISZTINA

A szentséget nem a lélek szüzességére adják.

HENRIK

Ezt te mered nekem mondani? Te?

HENRIK

Hanem azok a lányok, ugye, Tamás, Beckett Tamás? Azok a cselédlányok, akiket megleptünk fürdőzés közben, igaz? Kutyákat tanítottunk be, pásztorkutyákat, nem engedték őket, terelték valamennyit, pedig futottak volna előlünk, de mi sorba végigkóstoltuk valamennyit...

KRISZTINA

Szent vagyok! Szent Tamás! Semmi ilyesmit nem tettem!

Újabb két kopogás a sírból

HENRIK

Te vittél bele a bűnbe, de édes volt ez a bűn. Csókoltuk a fürdésből kijött fiatal lányok testét..akiket éppen nem, azok szaladtak volna el, de hát a kutyák nem engedték, véresre marták, aki szökni próbált, mi pedig csókoltuk le róluk a vért, igaz, Tamás?

KRISZTINA

Sír mellett állsz! A sír szentsége arra kötelez, hogy ezt hagyd abba!

HENRIK

Túl sok is volt ebből...már-már megkívántam mellettük a feleségemet..hazamentem, és öleltem őt, beleöleltem a gyerekeinket....

Nagyot nevet, Krisztina dühödten elé pattan, és lekever neki egy pofont. Henrik abbahagyja a nevetést, komoly lesz az arca.

HENRIK

Megütöttél, Tamás. Megütöttél. Már csak egy lépésre vagyok attól, hogy szent legyek.

Újra nevetni kezd, Krisztina ráugrik, üti-veri, ahol éri, Henrik nevet, Krisztina sírni kezd, rázza a zokogás, Henrik csodálkozva nézi a lányt. De folytatja, szóban nem reagálja le.

HENRIK

Persze volt valaki..egy analfabéta parasztlány. Tamással vadászaton voltunk, ránk esteledett. Egy paraszt házához kopogtunk be..ezt úgy kell érteni, hogy rádöntöttük a baromra az ajtaját. És volt egy lánya. Lánya volt a vén pimasznak, ott bújkált az egyik szögletben.

KRISZTINA

Te most miről beszélsz?

HENRIK

A szerelemről..igen, a szerelemről beszélek, most hogy visszagondolok rá..ott kucorgott a lány a szögletben, koszos volt, bűdös..de valamitől oda kellett mennem hozzá. Valamitől meg kellett fognom a kezét. Piszkos volt a körme. A piszok vonzó. A mocskok néha megkívántatja magát. Cuppogós, mocskos szexualitás. Kivítem az udvarra, beleállítottam egy latorba, és lemosdattam. Tamás csak állt és nézte..."korbács való ennek, nem szappan" mondta...mondta, ezt mondtad, emlékszel, Tamás!

KRISZTINA

Hol...volt ez?

HENRIK

Szinte mindegy...

KRISZTINA */felkiált/*

Hol volt?!

HENRIK

Neked tudnod kell, kis Tamásom...Louverés mellett..ez egy kis falu...

KRISZTINA

Louverés..tudom, hol van...

HENRIK

Még szép, együtt voltunk ott. Lemostam a lányt. Akkor sem volt igazán szép..a nap gyerekkora óta égette a bőrét, szép volt, barna..és tűrt mindent, valami méltósággal..nem, az a lány nem félt tőlem. Egyszerűen *tudta, hogy nekem le kell mosnom őt, és én is tudtam, hogy csak ezt tehetem.* Tamásom, te akkor magadnak kérted azt a lányt, pedig nem te mostad le, én mostam le! Ajándékba kérted. Miért? Ma már tudom. Mert észrevetted, hogy valami isteni , valami földöntúli kapcsolat van köztem, és a között a parasztlány között. Ezt is irigyelted tőlem. Úgy éreztem, minden, az egész udvar, az elkényeztetett királygyerekek, az ágyban fetregő Eleonóra, a püspökök, minden megszűnik ha erre a lányra nézek, ahogy áll ott az udvar közepén a lavórban, és mosolyog. Persze, elmebetegnek is gondolhatnánk, hiszen miért mosolyogna valaki egy lavórban, miközben királya fürdeti, és oda gyűlik lassan a kerítéshez az egész falu...de nem...nem! nem! nem! Nem!

KRISZTINA

Mit nem?

HENRIK

Nem, nem! Mondtam magamnak! Nem! Nem és nem! Hiszen ez a lány..ez tehetséges..érted, miről beszélek, Tamás? Tehetséges, tehetségesebb, mint az udvar fele...de soha nem fog kiderülni. Soha nem derülhet ki. Hozzámegy egy nyáladzó falusi favágóhoz, aki iszik, mert keveset keres, üti, mert keveset beszélnek, aztán ölelni próbálja, de az is kevés lesz ennek a teremtménynek, ennek a tehetségnek...mi ez itt? Mi? Micsoda? Ki vagyok én? Nem én vagyok a király? Hát ki? Én vagyok! Nem tehetem meg, hogy ezeket a tehetségeket ápolom? Hogy felviszem az udvarba?

KRISZTINA

Te akkor és ott..tehetségesnek láttad őt?

HENRIK

Mondtam is magamban: mi az, meghülyültem? Mi lettem én, szocialista? Király létemre? Én fel akarom emelni a népet, hahó! Én rájöttem, hogy nem csak a rózsaszín selyembuggyban születő kisdedek vannak, lehetnek megáldva a tehetséges gondolkodás képességével! Ott állt a lány a lavórban, és én erre gondoltam, mit szólsz?

KRISZTINA

Ha most hazudsz, vagy gúnyolódsz, verjen meg érte az Isten!

HENRIK

Dehogyan...hazavittem, a királyi udvarba..nem adtam Tamásomnak, még nem. Még nálam lakott, és figyeltem. Evett! Tehetségesen evett. Ha aludt, tehetségesen aludt. Sokáig néztem, ahogy alszik...nem, egy ujjal sem nyúltam hozzá..nem, soha. Csak amikor kipucoltam körme alól a koszt. Én magam, személyesen. Milyen szép keze volt...milyen szép keze...márványkeze volt...ha cseleszta fölé tettem volna, a hangszer magától megszólal...olyan keze volt...

KRISZTINA

Hazudsz. Kínoztad az ágyban, amíg tudtad.

HENRIK */kedvesen/*

Szeretted volna, ha ezt teszem, igaz, Tamás? Ott leskelődtél volna, lested volna, ahogy ütöm, verem...De nem!Nem! Nem értem hozzá. Ha járt, olyan tehetségesen járt...ha leült, tehetségesen ült le. Eleonórárt leültettem egyszer az étkezőbe, mellé ültettem a lányt, és figyeltem őket. Eleonóra nem értette a dolgot, előbb türelmes volt, aztán kiabálni kezdett velem, folyton fel akart ugrani a székről, de én visszavágtam oda: ülj mellette, a kurva nénikédet!, csak azt akarom! Üljetek egymás mellett. A lány mosolygott csak, mosolygott rám és Elenonórára, aki pedig görcsös rohamoít kapott, habzott a szája, lefordult a székről, eret kellett vágni rajta! A királyné..nem bírta elviselni a tehetséget maga mellett! Belebetegedett! Meg akartam tanítani írni. De te közbeszóltál, Tamás! Te a jussodat követelted! Hát visszaadtam.

KRISZTINA

Visszadtad?! Megmentettem téled! Megmentettem az eszelős ültetéseidről, az elmebeteg figyeléseidről, a debil fürdetéseidről! Attól mentettem meg!

HENRIK

Te önmagától mentetted meg, Tamás. És vissza is vitted a paraszt házába.

KRISZTINA

Visszavittem?! Te nekem nem hazudhatsz, én mindent tudok rólad! Tamás vagyok! Tudom, mi történt! Kimenekítettem!

HENRIK

Kár volt. Jelentősebb összeget hagytam volna rá. Kis birtokot adományoztam volna neki, mihelyt le tudja írni a nevét. Pár generáció, és elfelejtették volna,

hogy egy senki. A lányának már úri élete lehetett volna. Ettől mentetted meg, Tamásom őt. És azt is tudom, mi történt a lánnyal utána!

KRISZTINA

Én is tudom! A falu szégyene lett! Urak levetett, szennyes inge!! Ebben a gyalázatban halt meg!!!!

HENRIK

Ej, ej, Tamás, még azt hiszem, te sajnálsz azt a lányt!

Krisztina zavartan elhallgat, aztán összeszedi magát

KRISZTINA

És most? Így akarsz szent lenni? Kiemeltem a népből egy lányt, és leültettem a feleségem mellé? Ez az indok?

HENRIK

Ezzel nem. Csak ha sikerült volna. ha rájövök, hogy ezt így lehet. Ha rájövök, hogy foglalkozni kell a néppel, minden arra érdemes lélekkel, ha erre költöm a hódításokból befolyt pénzt, ha a papokat kötelezem arra, hogy iskoláztassanak, hogy legalább foglalkozzanak valamivel! Akkor igen! Akkor én lehettem volna a felvilágosító! A kulturbajnok! De megakadályoztál benne, Tamás!

Hirtelen ránéz a lányra.

KRISZTINA

Én?!

HENRIK

Hát ki?! Lehülyéztél! fel akarod emelni a népet?! Nem tudod! Emelheted, de közben magad sem veszed észre, hogy nem ők emelődnek, te süllyedsz egyre mélyebbre! És amikor azt hitted, felemeltek őket, hirtelen észreveszed, hogy a szádig ér a szar! És fel sem tudsz már állni, a fejedet taposnak! A nép arra való, hogy te taposs rajtuk. Erre születtek! Iskola! Ezt mondogattad!

KRISZTINA

Nem igaz! Nem mondhattam ilyet! Én, Beckett Tamás soha nem mondhattam ilyet!

HENRIK

A halál amnéziássá tett. Rosszul viseled.

KRISZTINA

Nem igaz. Nézd síromra, nézz szobromra! Gyönyörűen viselem!

HENRIK

Mitől vagy te szent?! Mitől? Hogy megakadályoztál ebben?! Hogy kulturbajnok legyek? Azért? Utálja az istened, az egyházad, vagy valaki ezeket a lányokat, ezeket a tehetséges embereket? Igen?! Micsoda világ ez, Tamás?! Micsoda világ ez?! És a halálod után van pofád hazudni nekem?!

Kétségbeesetten leül a sírfedélre. Krisztina letép a rongyaiból egy darabot. Odamegy hozzá, felemeli a király fejét.

KRISZTINA

Izzadsz is. Még bűdösebb leszel.

HENRIK

Izzadok. Bűdös vagyok, Most már én is érzem...de lehet, hogy Tamásom lábszagát érezzük át a márványfedélen. A szentek lábszagát. Abba izzadunk bele.

Krisztina ez alatt megtörli Henrik arcát, Henrik megfogja a lány kezét, csak némán nézik egymást.

HENRIK

Veronika megtörli Jézus arcát...

Csend

HENRIK

Ezek szerint...remélhetek...?

KRISZTINA

Nem biztos..bár vannak tanítószentek..de azok is...

HENRIK /hirtelen/

És ha megölném a gyermekeimet? Volt már erre példa?

KRISZTINA

Szent Kolumba. Három gyermekét fojtotta vízbe az Úr dicsőségére. Egy ismeretlen baj támadta meg őket, és a járványt elkerülendő a szent vízbe fojtotta gyermekeit. Később a falu felcsere feltalálta az alkalmas gyógyfűkeveréket a

bajra. De az már nem használt. A gyerekek már nem életek, a felcsert pedig megégették boszorkányság miatt.

HENRIK

Megölöm őket. Már úgy sincs sok belőlük. Valaha nyolc volt. Négy lány..azok már nem az enyéme..azok messze vannak...azokat nem is akarom bántani..talán nem baj, ha nem őket ölöm meg..hanem a fiaimat..már azt a kettőt, ami megmaradt még.

Elhallgat, láthatóan elérzékenyül.

HENRIK /feltápáskodik/

Hol az a kereszt?

KRISZTINA

Segítek...

HENRIK

Nem kell! Király vagyok! Hátrébb csak, hátrébb! Bírom egyedül.

Felveszi a keresztet, lassan elkezd vele körbe járni

HENRIK

Ezekről az érzésekről még te sem tudsz, Tamás..sem igazából, sem most ebbe a koszos lánytestbe bújva...mert téged nem érdekelték soha a gyerekek! Ez a tenyészláda, ez az Eleonóra arra jó volt, hogy szüljön..elképesztő gyorsasággal bírt szülni..először sorba a lányokat. Mindig szerettem volna lányokat..valahogy jobban vonzottak, mint a fiúk..persze lehet, azért, mert ebben a történelmi korban a fiúk rendszerint úgy lesznek királyok, hogy megöletik apjukat..a lányok meg csak virágnak, bagzzanak, szülnek, hervadnak, mosolyognak. Ó, Eleonóra nem! Ő nem! Ő fiút akart, minden szülése után, ami lány lett, felüvöltött: A szentségit! A kurva szentségit! Ha ezt hallottam bentről, már tudtam, hogy lányom lett...Megható pillanatok ezek. A lányok pedig nőttek..szerettem volna látni, ahogy nő válik belőlük, lestem minden pillanatát az érésnek, lestem, hogy bújik ki belőlük minden, amiért rajongtam, minden, amit szerettem egy nőben...de soha nem láttam meg...

KRISZTINA

Mert soha nem voltál otthon.

HENRIK

Még esténként altatódalt is énekeltem nekik. Beosontam a szobájukba..és énekeltem nekik...te is ismered, te is ismered Tamás azt a dalt..."Kis fűgék, kis

HENRIK

Szerettem volna látni bennük a nőt..ahogy alakul, ahogy teljesedik. De nem lehetett. Ezt sem lehetett. Mindegyiket férjhez kellett adnom tizenkét éves kora előtt. Szerencsétlen módon nőttek Európában a kishercegek, mindnek feleség kellett..gyerekházasság..Ott állt előttem két díszbe öltöztetett gyerek, a boldogság valamennyi lehetősége nélkül csupaszon,boldogság-képtelen-csupaszon,én meg fenségesen mosolyogtam a gyerekfőket kísérő királyokra, ahelyett, hogy a térdembe vertem volna a fejüket a fülüknél fogva, miközben üvöltöm: takarodj innen ezzel a kis prundóval, és akkor jelentkezzetek, ha kinőtt a szőr a pöcsén, barom! De nem...messze került valamennyi...nem láthatom őket...csak elképzélhetem..persze, kérdezhetnéd, miért nem látogatom meg őket! Tudod te, milyen hosszú lovon az út Krakkóig, Kijevig..ott élnek...képeket küldözgetnek magukról, festményeket..de az igazi örömet elvette tőlem ez a század, az a kor..az igazi örömet, hogy nyílásában lásd a virágot..felgyorsult minden, mire kinyílna, már oda sem értél...minden dögre megy, minden elrohad..nem tudtam megsimogatni őket igazán, nem tudták meg soha, ki valójában az apjuk..ott vannak messze, és csak annyit tudnak az apám az angol király. Én pedig vagyok a kijevi hercegnő, ez itt a férjem a kijevi herceg, akinek apja a szuvlani kán! Ennyit tudnak rólam és magukról, csak ennyit!!! Csak ennyit!!! Rohadt egy dolog ez, Tamás...de lehet, lehet, hogy még egyszer, mielőtt megdöglöm, mielőtt befekszem melléd oda le...

Két felháborodott kopogás a sírból

HENRIK

Nem úgy értettem..nem direkt melléd akarok feküdni...

Két megnyugodott kopogás a sírból

HENRIK

...még meglátogatom őket..körbejárom valamennyit, de jó lesz majd! Igaz, hogy elhízott asszonyok már akkor, de nem bánom, a nő ott van bennük, a virágnylás megmarad bennük. Lányaim, mondom majd, megérkeztem. Elmegyek Gonerillhez, a többiekhez mind, és jól fognak majd fogadni,a férjeik kedvesek lesznek velem, ezt az egészet majd megírja valami udvari színházi író később Angliában, én megdöglöm, és minden rendben lesz.

Krisztina elé ér, rámered

HENRIK

Mit csinálsz te itt, Tamás? Meghülyültél? Altatódalt énekelsz?

KRISZTINA

Nem, csak unatkozom.

HENRIK

Nem figyelsz rám, énekelsz. Ej, ej, Tamás!

KRISZTINA

Nem. Már abba is hagytam.

HENRIK

Helyes. Ne énekeljenek, amikor én beszélek. Nem vagyok én..nem vagyok én...mindegy, szóval nem vagyok.

KRISZTINA / őszintén/

De az vagy..te az vagy, király...

HENRIK

Nana, nem!

KRISZTINA

De igen.

HENRIK

Nem szeretem, ha így nézel rám...egész közös életünkben menekültem ez elől a pillantás elől..a pap vágyakozó pillanatása..állandóan menekültem, amikor így néztél, menekültem, mert azt hittem, meg akarsz dugni. Folytatom.

Megy tovább a kereszttel

HENRIK

A fiaim...persze, a fiaim..na, azok meglettek..akkor tudtam, hogy fiú, amikor a feleségem szobájából egy örült üvöltést hallottam, egy állati üvöltést, a feleségem diadalmámorát, persze, ő már tudta..már akkor érezte, hogy ezek a fiúk...Mi az, Tamás, nem énekelsz? Megparancsoltam, és nem?

KRISZTINA

Énekeljek?

HENRIK

Tórt akarsz? Hasadba?

KRISZTINA

Énekelek. Rendben.

HENRIK

De csak halkan.

KRISZTINA

Persze. Csak halkan.

Halkan újra énekelni kezd, Henrik járkál körbe, beszél

HENRIK

Fiaim! Kétévesen már azt játszották az anyjukkal, hogyan kell az idős királyt eltenni az útból. Most persze foglalkozott velük a döglény! Most állandóan velük volt! Három évesen ismerték a mérgeket, négy évesen megtanultak az ellenkirály háta mögé lopózni, és úgy mártani hátába a kardot. Öt évesen politikai cselszövész-játékot játszottak a nagyszőnyegen, majd megtanulták, hogyan tegyék el egymást is az útból, ha érkezik a trónutódlás kérdése. Eleonora nagyokat nevetett velük ilyenkor, az egész kastély visszhangzott a nevetésüktől. Meg is tanulták rendesen..Tamásom, hiszen te is tanítottál nekik politikát, ezt-azt, igaz? Hát meg is lett az eredménye. De azt már te nem élted meg. A munkád gyümölcséből már nem zabálhattál, mert megölettelek. Hát halld sorban...minden fiúnak adtam birtokot...háhá! De hatalmat semmit. Azt hittem, ez elég nekik. Nekem elég lett volna. Én már tudtam, mi az a hatalom. Megpróbáltam megértetni velük, hogy nem az az egyetlen út, ha egymást ölik meg, aztán apjukat - a boldogság felé nem, nem ez az út a boldogsághoz, van más is..például valaki sok pénzzel egy nagybirtok, szinte egy egész országrész ura, öletheti kedvére a parasztokat, nem foglalkozik politikával és belviszályal. Elveszi azt, akit akar, azt a hercegnőt, aztán minden rendben. De nem. Nekik a hatalom kellett! Nem azért nem adtam, mert annyira szeretem, hanem mert akkor még nem akartam, hogy ez legyen a vesztük. De az lett. Henrik, a kis Henrik és Richárd összevesztek...ezt a Richárdot még el fogják nevezni valaminek..vörös szőrrel a fülén született, mint egy kis oroszlán, olyan volt...Oroszlánszívű..mit szólsz, jó lesz? Persze, ezt majd az utókor...meg kell különböztetni valahogy a Henrikeket, annyi van belőlük, de azért mégsem ugyanaz, ha engem mondjuk "Rövidpalástúnak" a fiamat meg "oroszlánszívűnek" nevezik, mi? Mit gondol majd az utókor rólunk? Az előbbi Henrik egy gyáva szabó lehetett, az utóbbi egy oroszlánszívű hős? Micsoda hülyeség...szóval ezek ketten összevesztek egy harmadik birtokon, ami az anyjuké volt, az anyjuk odaadhatta volna neki, de akkor hol marad az öröm? Hol marad a marakodás öröme? Így hát nem adta, ezek összevesztek rajta, Richárd megmérgeztette Henriket. Mit tehettem? Semmit sem tehettem. A gyilkos győz. Aki öl, az az első. Még elítélni sem lehet. Hatalmi harc. Ezt rendben van. De legalább a lányaim, azok távol..nagyon rendben van így, hogy ők távol...Gonerillnek üzentem futárral: meghalt öcséd, Henrik. Visszaüzenete :”Jól

van”. Richárd meg úgy mászkált le-föl a birtokán, mint egy hős. Elkezdtem foglalkozni a birodalmi törvényekkel, hogyan lehetne a politikai küzdelmek gyilkosait megbüntetni..de sehogy. Nem lehet. Ha a politika tesz valamit, ami ő, az nem büntethető. Ha egy tartományi úr kiűzi az üresen álló lakokból azokat a szerencsétlenek, akik önkényesen beköltöztek oda, és utána azok szépen sorban a folyóba fojtják gyermekeiket, majd maguk is beleugranak, szerinted nyugtalanul alszik a gyilkos? Nem. Győztesek vannak és vesztesek. Nem felperesek és alperesek. A kettő nagyon távol van egymástól. Alig telt el kis idő, halva találták az erdőben Godofrédot is, kisebbik fiamat. Vadkan ölte meg, azt mondták. Megnéztem a holttestet. Három szúrt seb volt rajta. Három agyará vadkan? Kérdeztem, de hülyének néztek. Igen, háromagyarú vadkan, van ilyen. Mondta Richárd. Papokat hozatott, akik megtalálták azt a bizonyos vadkant, és ördögűzést végeztek rajta..és a vadkan bevallotta! Mindent bevallott! És három agyara volt, a jegyzőkönyv szerint..Látod, Tamásom, a te papjaid intézték ezt is...azok a papok, akiket védtél, védtünk...találnak három agyará gyilkost, egy állatot, és elbeszélgetnek vele, majd ezt jegyzőkönyvezik. És kivégzik. Az állatot. Richárd meg ott vigyorog birtokán, és szövögeti az újabb terveit. Az anyjával együtt! Elegendem volt ebből. Elegendem volt belőlük. Felderítettem az egész összeesküvést, azt a tenyészkocát meg börtönbe zárattam, onnan átkozódik most kifelé, de ott is marad, ott is rohad meg börtönben a feleségem, azt hitte, ha fellázítja a megmaradt két fiamat ellenem, akkor majd azok megvédik, de azok szarnak az anyjukra, nem érdekli őket, akármeddig rohad a börtönben..ez van, Tamás. Tehát érdemes vagyok a szentségedre. Megöltem két fiam, és a maradék kettő is így jár. Egyszerűen azzal öltem meg őket, hogy létezem, érted? Azért ölik meg egymást, mert én vagyok! Mert én király vagyok! Megölöm mindet, megöltem őket! Magamban már rég...

Váratlanul elesik a keresztel, Krisztina felugrik, odamegy hozzá, Henrik megsimogatja az arcát.

HENRIK

Fiúk..a fiaim...de jó, hogy az anyjuk nem engedte közel hozzám őket soha..de jó, hogy születésük óta fel kellett készülnöm a támadásaikra...így nem fáj ám, hogy meghalnak sorban, nem fáj ám! Nem bizony! Miért fájna? Fájjon, ami fáj! De ez? Ez nem fáj. Elhiszed?

KRISZTINA

Nem hiszem el.

Henrik ellöki durván a lányt, aki messzebb, a földre esik

HENRIK

Mert te is csak egy hülye halott pap vagy, soha nem voltak érzelmeid, soha! Mit műveltél akkor is, amikor kineveztelek Canterbury érsekévé, mi?

KRISZTINA

Mit műveltem? Akkor lettem igazán ember!

HENRIK

Míg csak kancellárom voltál, lested, loptad velem a lányokat, loptad velem a testüket, olyan kísérettel jártál, mint még én sem soha! Velem együtt röhögted ki a papokat, ha egyházi, pápai jussukat követelték tőlünk! Utána mit tettél? Kineveztelek érseknek, másnap durva darócruhába bújtál!

KRISZTINA

Mert már az Isten szolgáltam és nem téged! Darócruhában, mert megbántam mindent, amit veled együtt elkövettem! Isten becsületét akartam már!

HENRIK

Isten becsülete? Miféle becsülete van az ilyen istennek! Megtagadtál engem!

KRISZTINA

Könnyű megtagadni az aljasságot! Felismertem a hivatásomat!

HENRIK

Vagy az érdekeidet!

KRISZTINA

Megvilágosodtam! Krisztus szólalt meg bennem, megelégelte addigi életemet, Krisztus irányít, nem én irányítom magam! Szántalak, mert árulásnak nevezed, ha valaki ráébred a jóra és nemesre. Szántalak, hogy ezt nem látod velem, és szenvedtem emiatt! Szenvedtem miattad is!

HENRIK

Szenvedtél? Ez látványos szenvedés volt, az igaz...de miatt? Nem hiszem! El kezdted javaidat elosztogatni! A püspökök mellé álltál váratlanul, ellenem! És amíg a püspökök ellene dolgoztál, hol volt az úr hangja, mi?

KRISZTINA

Egyházam szolgálóit szolgáltam! Akármilyen emberek is, vállalták a legszentebb hivatást, nem látnak és hisznek, hisznek az Úrban! te miben hiszel, miben? A kardodban? Az elcseszett életedben? Miben hiszel te?!

HENRIK

Hiszek..én hiszek sok mindenben..de papban addig nem...addig nem, amíg...
Addig, míg nem neveztelek ki érseknek, ha egy pap megrontott egy tizenegy éves fiút, királyi bíróság ítéletével köthettem a lovak után, és hurcoltattam végig a városon!

KRISZTINA

Isten szolgálói fölött nem ítélezhetnek világi bírák!

HENRIK

Akkor sem, ha lopnak? Csalnak? Ölnek?!

KRISZTINA

Akkor sem. A pápának tartoznak elszámolással! És mit tudod, miért teszik, amit tesznek! Nem te érted-e félre az isteni utat, amit járnak? Lopás a te földi törvényeid szerint, de égi törvények szerint nem lehet-e más?

HENRIK

De addig nem ezt mondtad! Ebbe kell beleőrülni, addig nem ezt mondtad!

KRISZTINA

Mert nem állt hatalmamban ezt képviselni! Mert hallgatnom és túrnöm kellett!

HENRIK

A bárókat, akiket addig szolgáltál, elkezdted egymás után kiátkozni!

KRISZTINA

Mert nem éltek erkölcsös életet! Mindenki pusztuljon, ki megteheti, hogy élje az erkölcsöt, és nem teszi. Pusztuljon el erkölcsileg, anyagilag egyaránt!

HENRIK

Mitől különb egy pap, mint egy báró!

KRISZTINA

A papot isten elítéli bűneiért, ne ítéljük kétszer ugyanazon bűnért!

HENRIK

De miért ez a változás, miért olyan hirtelen?

KRISZTINA

Leigázott népemből jöttem, őket képviseltem isten színe előtt! Tudod te, milyen erő az?! Tudod?! Ősi földemen idegen urak, idegen rabló hatalmak, szenvedő ősi nép! Mit tudsz te erről?!

HENRIK

Pont te? És pont ellenem! Hiszen én beavattalak minden tervembe, részt vállaltál minden cselekedetemben, nem láttad a szándékot, nem láttad, hogy hiszek benned, hogy veled együtt képzelem el a változást?! Miért nem mondtad egyszer, figyelj, király, van itt egy nép, amelyik szenved, mert meghódítottad, és nincs joguk anyaföldedhez, üljünk le, beszéljük ezt meg! Mi?! Miért nem mondtad soha?! Ennyire sem bíztál bennem?!

KRISZTINA

Szánalmas vagy! Üljünk le, beszéljük meg! Miféle király vagy te, aki így kezeli egy nép tragédiáját, miféle király az? Gyermekek a kisdedóvóban! Kispajtás! Hibát követtél el. Érseki hatalmat adtál nekem, és így kiszabadulhatott börtönéből az igazság!

HENRIK

Igazság? Miféle igazság? Hiszen a bíróság is kimondta..A bíróság amelyik elé idéztelek...

KRISZTINA

Nincs bíróság mely fölöttem ítélni! A te bíróságod a törvényeidre épül, az én bíróságom az égi hagyományokra. Hogy állhatnék bíróságod elé?!

HENRIK

...te mondtad ki kancellárságod idején a papok hűbéri kötelezettségeit, és érsekként már te nem teljesítetted!

KRISZTINA

Rájöttem hibáimra. Önkritikát gyakoroltam!

HENRIK

Aztán elszöktél a bíróságom elől Lajoshoz! Ha olyan nagy mártír vagy, miért szöktél el egy világi bíróság elől?

KRISZTINA

Nem szöktem! Szent útra keltem, hogy felvilágosítsam az uralkodókat bűneidről!

HENRIK

Annak a talpát nyaltad, akivel szemben előtte háborúra uszítottál! És Lajos is! No hiszen! Tudod, miért vált el tőle Eleonóra, és a pápa miért mondta ki olyan gyorsan a válást? Mert Lajos az olyanokhoz vonzódott mint te! Együtt henteregtetek vele a nagy száműzetésben!

Krisztina egy pillanatra kiesik a szerepéből.

KRISZTINA

Micsoda?! Lajos is....?!

HENRIK

Csak ő! Azt hiszed, nem tudom, nem véletlenül nem Tarfejű Alekszejhez menekültél? Ott a magadfajtákat felkötik az első fára! Mert ott rend van! Vigyáznak a természet rendjére! A te Urad is azért hozta kétpólusosan létre ezt a világot, hogy rend legyen! Hogyan bízhat így azokban, akik egymáshoz vonzódnak, azok mocskában, hogyan?! De ez is csak az érsekséged után..ez is csak akkor jött elő benned..vagy már benned volt régebben is? Megjátszottad velem, hogy gyönyör a fürdőző lányok csókolása?

KRISZTINA

Lajoshoz a megbocsátás vitt..az vitt hozzá, hozzá és máshová is..megbocsátottam régi ellenségeimnek, és éreztem velük, hogy csak a világi hatalom háborúzik, az egyházi soha, az egyházi a békét szolgálja!

HENRIK

Békét? Miféle békét? Nem hallottad a híradásokat? A Duna mentén ezrével ölik a pogányokat! Miféle békéről beszélsz?!

KRISZTINA

Nem a pogányokat üldözik, a pogányságot! Aki megtér, boldogan élhet tovább!

HENRIK

Igazán? És aki olyan mint te? Haláláig ragaszkodik népe ősi szokásaihoz, aki ennyire védi az ősi normann jogokat, azzal mi van? És ha ekkora megbocsátó lettél nekem miért nem bocsátottál meg? Én nem voltam ellenséged?

KRISZTINA

Nem. Te sem nem barátom, se nem ellenségem nem voltál. Közömbös lettem irántad. Egy féreg voltál, aki nem állhat meg egyenes gerinccel Isten szolgálói előtt!

HENRIK

Sándor pápához szaladtál, kiátkozást kértél ellenem!

KRISZTINA

Istentelenül viselkedtél, rosszul bántál az egyházzal.

HENRIK

De nem kaptad meg! Nem kaptad meg! Mert közben a pápák is változtak, néha meg-megöltek egyet, te pedig ott álltál az új pápa előtt, az pedig kirúgott! Messze futottál, hallottam, messze futottál!

KRISZTINA

Kolostorba mentem, aszkétaként éltem tovább! Mi ez, ha nem beismerése annak, hogy hibáztam? Hibáztam a veled való kapcsolomban, hibáztam előző foglalatosságaimban...

HENRIK

A kolostor kertészeivel meg erőszakoskodtál... fiatal fiúszeretőket tartottál!

KRISZTINA

Tanítványaim voltak velem testben és lélekben az Úrban!

HENRIK

Bemocskolódtak veled mind.

KRISZTINA

Ne merészed ezt mondani nekem! Szent sírom előtt állsz!

HENRIK

Aztán újra hazadugtad a pofádat! Mert nem sikerült elérned a kiátkozásomat!

KRISZTINA

Azért mentem haza, mert hívtál! Mert csak a kiátkozástól féltél egyedül! Te, a nagy egyházi reformer! Hívtál, szűköltél, mint a kölyökkutya.

Krisztina legszívesebben már bögne, de tartja magát

HENRIK

Igazán? Én szűköltem?

KRISZTINA

Hát ki? Álltunk a Fréteval-i mezőn, egymással szemben. Győztem akkor feletted. Minden birtokomat visszaígérted, csak ki ne átkozzanak! Mindent visszaadtál akkor!

HENRIK

És te elfogadtad? Volt erőd a leprás kezéből elfogadni az étket?

KRISZTINA

Ezért vagyok szent. Elfogadtam, hogy szolgáljam vele az egyházamat.

HENRIK

Hogy visszakaphasd a birtokaidat! Mi volt az első dolgod a megegyezésünk után, mi?

KRISZTINA

Elkezdtem mindent újra rendbe tenni!

HENRIK

Ellenem fordítottad újra a bárókat, prédikáltál ellenem! Akik hűek maradtak hozzám, elkezdted sorba kiátkozni...

KRISZTINA

Mert kancellárként egész életemben azt láttam melletted, azt kellett elviselnem, hogy tehetetlenül hagyod a birodalmat széthullani! Hogy még a kölyökkorú fiaiddal sem tudsz elbánni! Előre láttam mindent!

HENRIK

Zsarnoknak neveztél, háborút hirdettél a zsarnok ellen.

KRISZTINA

Isten országában mindenki egyenlő. Halál a zsarnokokra!

HENRIK

Csak a papok nem, igaz?! És még akkor sem! Még akkor sem tudtalak gyűlölni téged! Megtettél mindent ellenem, kijátszottál, becsaptál, ellenem fordítottad a bárókat, szerintem te voltál az, aki részt vettél a gyermekeim felbujtásában, és még akkor sem! Ezért nem vagyok én jó király! A fejeddel együtt kellett volna levágnom ezt az érzést, azt, hogy tudtam és éreztem, és hittem igen, hittem, hogy az én Tamásom akkor és ott volt igazán önmaga, amikor ketten nagy dolgokat vittünk véghez, és most nem az isteni gondviselés, hanem az ördög csalta el tőlem, az ördög!

Kétségbeesetten leroskad. Krisztina ismét kiesik s szerepéből, csodálkozva figyeli az összeroskadt királyt.

HENRIK

Most is..ebben a pillanatban is úgy gondolok rád, mint egyetlen barátomra. A barátomhoz jöttem ide. Hogy kérjek tőle. Mert barátom voltál, az egyetlen, az igazi. De nekem most...én most bajban vagyok, Tamás...a szentségeddel védeni akarom magam...leéltem egy életet egy asszonnal, aki kihasználta, ellenem

fordult, merényleteket tervez ellenem, a fiaimból halálmadarakat csinált, egymás után vesznek el mind, ravataltól ravatalig vánszorgok, és mindig ott van egy újabb és újabb sarjam, és látom, ahogy megyek, egyre látom messzebb hány és hány ravatal vár még rám, hány feketén fénylő ravatal, és nekem ahhoz mind el kell mennem, térden, lábon, lovon, vérben vagy virágok között, de oda kell érnem, és még csak rá sem borulhatok, még csak meg sem gyászolhatom...Gonerill is beteg, hozzák a hírt, nem mehetek hozzá, országos, birodalmi dolgok tartanak távol tőle, csak halottan fogom látni, ha látom egyáltalán...mindent megtettem, hogy működő birodalmat hozzak létre, mindent...és te lettél a szent, te..de nem baj. A barátom szent lett. Örülök neki. Bizony. Ez is öröm. Az egész életem összeomlott, mert miközben éltem, akkor sem volt soha erős, soha szilárd...és most betemetett...ez van, Tamás. Megbocsátok neked mindent, kivéve, hogy elvetted tőlem azt a falusi parasztlányt, azt nem bocsátom meg, de a többit mind, ha ide adod nekem a szentséget. A többit mind megbocsátom.

KRISZTINA

A parasztlányt nem?! Azt is!

HENRIK

Azt nem. Az lehetőség volt a lelki békémre. Ha az a parasztlány még velem lenne...azt nem. Azt vedd ki ebből..a csomagból...a lányt a lavórban, azt nem.

Csönd. Krisztinát megrendíti a király vallomása, de ismét erőt vesz magán.

KRISZTINA

Bérgyilkosokat küldtél rám! Ne papolj itt nekem! Bérgyilkosokat!
És te bocsátanál meg nekem?!

HENRIK

Na, álljunk meg egy kicsit!

KRISZTINA

Az érdemleges vita helyett orvgyilkosokkal ölettél meg!

HENRIK

Nem.

Csönd. Krisztina rámered Henrikre.

KRISZTINA

Mit nem?

HENRIK

Nem ölettelek meg. Tudtam és elfogadtam, hogy ellenséged vagyok, származásodtól fogva ellenséged vagyok, legyőzni akartalak, nem megölni. Ez nem az én módszerem. Ez a fiaimé. Az én apám nem erre tanított. Nem ölettelek meg.

KRISZTINA

Dehogynem..te küldted rám azt a négy bárót...Négy gyilkost!

HENRIK

Nem!

KRISZTINA

Dehogynem! Mindenki tudta! Ezért vezekeltél itt meztelenül!

Henrik ismét felugrik, nagy indulattal beszél tovább

HENRIK

Nem küldtem rád senkit! Négy túlbuzgó emberem megrohant téged, és leszúrtak. Székesegyházad oltára előtt! Micsoda barbárok ezek?! Ezt magam is ízléstelennek tartottam!

KRISZTINA

Hiszen azt mondtad utána...!

HENRIK

El kellett volna ítélnem őket! Halálra kellett volna ítélnem őket, négy emberemet a gyilkosságért. Ezt követelte volna a pápa, az egyház!

KRISZTINA

Ezért..magadra vállaltad?

Csend. Henrik halkán folytatja

HENRIK

Igen. Királyként jogom van ítélni és ölni, öletni. Egyszer nekem is lehet. Engem nem bántanak. Őket igen. Megmentettem négy embert úgy, hogy magam sem voltam gyilkos. Megérdemlem a szentségedet, Tamás.

KRISZTINA

Most is hazudsz....

HENRIK

Nem hazudok. Az igazat mondom. Gyónok papomnak és barátomnak.

Csend.

KRISZTINA

Egy kicsit..viszem most a keresztet...

Felveszi a keresztet, elkezd körbe menni, Henrik némán figyel.

HENRIK

Igazad van, Tamás. Te éltél. Neked néped volt. Neked hited volt. A te árulásod magasabb rendű cselekedet volt. És én, földi ember ezt nem érthettem meg, nem élhettem át. Várj csak. Odafekszem.

Lefekszik a szoborra, Krisztina mellé áll.

KRISZTINA

Figyelj, király, hagyd ezt abba.

HENRIK

Kezdelek megérteni. Most, hogy beszálltál ebbe a rongyos kislányba, megértettelek. Akkor is belebújhattál volna valakibe, amikor először jöttem vezekelni hozzád..Persze! Megértem! Akkor még nem! A büszkeség!

KRISZTINA

Király...én nem vagyok Beckett Tamás...

HENRIK

Már nem? Visszament le. Visszamentél le, öreg? Jól van. Én meg elfekszem itt rajtad. Szállj inkább belém.

KRISZTINA

Nem száll az senkibe. Az egy halott, nem érted?!

Henrik értetlenül nézi Krisztinát.

HENRIK

Jól van, kislány, elmehetsz. Belédbútt ez a Tamás, de már kibútt belőled. Kapsz pénzt. Ruhát. És hagyd békén.

KRISZTINA

Nem szólalt meg senki bennem! Csak én! Tudok rólad mindent! Tudok rólatok mindent! Nézz rám, király, meg kell ismerned, ha annyira kedvelted azt a nőt a lavórban, akit mosdattál...

Henrik csodálkozva felemelkedik

HENRIK /nézi a lányt/

A nőt a lavórban...

Krisztina lassan forogni kezd

KRISZTINA

Megismered forgását, ha forgok? Megismered nézését, ha nézlek? Megismered léptét, ha közelítek? Mit mutassak belőle még, mit?

HENRIK

Neked...te ismerted azt a lányt..azt a lányt..aki a lavórban...

KRISZTINA

Nem látod bennem őt? Nem ismered föl?

HENRIK

Belédbútt az ő lelke is? Mindenki belédbúvik a halála után?! Miféle lélekedény vagy te?! Miféle?!

KRISZTINA

Anyám volt ő nekem! Az anyám!

HENRIK

Á! Nem...ő nem volt senkinek..anyja nem volt senkinek...talán nekem kicsit, de másnak nem, nem!

KRISZTINA

Anyám volt, nem látod, nem látod, hogy tüzel belőlem a tekintete, hogy melegszik a kezem feléd, az ő keze az én kezemben, ahogy melegszik feléd, nem érzed?

HENRIK

Valóban...mintha meleg..jönne onnan...Hé, Tamás, hallod! Felmelegedünk, mit szólna? Ez a kislány felmelegít minket..azzal a lánnyal, annak a lánynak a melegével, tudod, ki....

Elhallgat, gondolkodik. Majd a lányra mered.

HENRIK

Te vagy annak..a lánya...annak..no, még nevet sem adtam neki...

KRISZTINA

Honorია volt ő...az volt a neve, s te nem tudtad...

HENRIK

Soha nem...kérdeztem..nem akartam tudni..a a név elválaszt, a név meghatároz, és ami összekötöttet, azt ne válassza el semmi, semmi név, semmi megkülönböztetés...nincs neve bennem, hogy lenne neve, nekem sem volt neve őbenne, hiszen nem lehet annak a lánynak ott benne egy király neve, hiszen a képtelenség, az elválasztott volna minket..az el...Honorია...istenem!

KRISZTINA

De szeretted őt! Szeretted őt, azt mondd!

HENRIK

Szerettem. Tamásomom kívül az egyetlen ember volt, ráadásul nő, akit szerettem, és akit nem érintettem, nem érintettem...és te....Álljunk meg, ki volt az apád, kislány? Kicsoda?

KRISZTINA

Anyámat Beckett Tamásnak adtad, neki ígérted...

Henrik döbbenten nézi a lányt.

HENRIK

Ő...lehet, akkor még a nővel is...igen..lehet...de nem sikerült..ahogy nézlek, semmi sem szorult beléd, semmi belőle...mutasd magad, gyere ide, a szobrához, feküdj ide, hallod, feküdj!

Krisztina a szobor mellé fekszik

HENRIK

Semmi! Semmit nem adott át anyád belőle neked! Ebből a ronda, hegyes állú, göngyölt orrú ronda emberből, semmit..vagyis mégis...hiszen...

Henrik ismét indulattal felrántja a lányt, messze penderíti

HENRIK

Dehogynem! Hiszen te benned szólt! Tamás.....Beckett Tamás! És megszólalt benned!

KRISZTINA

Nem szólalt meg senki. Én szóltam hozzád. És mindaz szólt, amit elmondott nekem...Tamás jó apa volt, meglátogatott, adni akart pénzt, mindent...és sokat mondott rólad, sokat...Király, te remegsz, nyugodjál, nyugodj...

HENRIK

Remegek és szúr a szívem..zsibbadok is...

KRISZTINA

Ne halj meg itt, van már két halott itt, ne halj meg te is...

HENRIK

Nem csak megszólalt, kopogott is! Kopogott a sírból! Tamás! Te kopogtál a sírból, mondd meg ennek a lánynak...!

KRISZTINA

Patkó kopogott a sarum!!! Ócska patkó, az úton szedtem fel, rávarrtam sarumra.

HENRIK

Patkólábú lány...tán maga az ördög..maga a lólábú ördög...!!!

KRISZTINA

Nem vagyok ördög. Szent vagyok. Szűz vagyok. Gyűlöltelek egész életemben király, mert nem tudhattam, nem tudhattam, mint szeretted anyámat..Én csak a szégyenét láttam a faluban, és azt, ahogy eldobtátok...Beckett Tamás lánya vagyok..és szent és szűz...Ide bújtam mellé..ebbe a templomba bújtam...

Henrik zavartan eléáll

HENRIK

Micsoda?! Igaz mindez... Ilyen szép lányod volt neked? Aki itt örködik a sírodnál?!

Elkezd rugdosni a sírt

HENRIK

Mitől lehet neked ilyen lányod, és nekem mitől nem? Mitől érdekled te meg?! Hol van a lény, aki engem ennyire szeretne, hol van?! Hallod?! Felelj, te

átkozott, felelj! Felelj!!!! Neked lányod van, nem lehet szentséged, add nekem, legalább ezt add nekem, a szentségedet, megérdemlem!!!!Megérdemlem!!!

Ismét leroskad a sírhoz, remeg, lassan üti Tamás szoborfejét

KRISZTINA

Várj még, király. Ő nem adhatja neked. Mert nincs neki. De én adhatok. Én megadhatom neked a szentséget.

HENRIK

Te?!!!

KRISZTINA

Tizenkét évesen görcsös rohamaim voltak, és meghaltam. Brusthembben történt.

Henrik döbbenten felnéz, még remegni is elfelejt

HENRIK

Krisztina...a "csodálatos szűz"...a szent...de ez ő...ahogy mosdattam...ez ő...

KRISZTINA

Aztán a ravatalon lebegni kezdtem, lebegtem a kupola felé...

HENRIK

És a hívők mind kirohantak...ez ő..a melle..teste..mindene ő...

KRISZTINA

Csak egy pap maradt...aki megkérdezte, mi a bajom...mi szállt meg...

HENRIK

Azt mondtad, te már meghaltál, de visszaküldtek...és anyádként állsz itt..nem lehet!!! Ez nem lehet!!!!

KRISZTINA

És most lebegek..nem bírom a büzt..a bűn szagát, ami az emberekből árad..nem bírom...a bűnös emberi testek kigőzölgése elől menekültem...erdőkbe..faodvakban éltem...

HENRIK

Testedet nem perzselte meg a tűz, a leghidegebb télben is folyóba vetted magad, kemencékbe bújtál...olyan maradtál, mint ő...ő állt így előttem, ő!!!!

KRISZTINA

Menekültem a bűn kigőzölgése elől...

HENRIK

Hallottam rólad, Krisztina...a csodálatos szűz...mindenki hallott rólad...Beckett Tamás lánya...visszaadta őt nekem, azt a lányt, a paraszt lányát!!!!

KRISZTINA

Testemet nem perzselte meg a tűz...nem bántotta a jég..maradt úgy, ahogy akkor volt, amikor anyám meghalt...téged hibáztattalak érte, és nem volt igazam.

HENRIK

Szerettem őt. Az egyetlen. Ahogy itt állsz, most már tudom!!!

KRISZTINA

Nem vagy már büdös. Bejöttél, éreztem a bűzt, rongyaimba bújva is éreztem. De elmúlt.

HENRIK

Mi történhetett? Miért kapom újra vissza? Miért?!

KRISZTINA

Megtisztultál Tamás sírja mellett..te megérdemled a szentséget...az én szentségemet adom neked...talán ezt is az apámtól kaptam..Gyere, vedd el. Vedd el az övét.

HENRIK

Vegyem el? Hogyan?

KRISZTINA

Ölj meg.

HENRIK

Nem ölhetem meg Tamás lányát. Nem érinthetem!!!!

KRISZTINA

Szentségem a szűzességem. Megérdemled. Mellemben forró patakok futnak szét, testemben ismeretlen láz éled fel, arcomon szégyennek nyoma sincs, meztelenül állok előtted, és nem szégyellem. Neked kell átadnom a szentségemet. Ölj meg, Henrik. Ha akarod ezt a szentséget. Ha szent akarsz még lenni. Tamás, az apám helyett tartozom neked ennyivel...

HENRIK

És hogy...adod át nekem...

KRISZTINA

Szentségem a szüzességem. Megölsz, és akkor, abban a pillanatban megkapod tőlem. Állj rajta most bosszút. Tamást szeretted, és ő elárult. Ő szent lett, te nyomorék. Állj rajta bosszút, én hagyom.

HENRIK

És mi lesz veled..azután?Azután, mi lesz veled?!!!

KRISZTINA

Én megteszem. Én elpusztulok majd. De ez is van olyan, mint a csodatétel. Az emberek látni fogják, hogy nem lehetnek a csodákban. Hogy még én is halandó vagyok. Nem lehetnek a szentekben. Legalábbis nem feltétlenül. és magukban keresik majd a megoldást minden bajukra. Ha így van, ha elveszed, ez lesz az én hivatásom. A szent, akinek nem sikerül a csodatétel.

HENRIK

Nem leszek szent bosszú által...nem lehetek! Nem leszek!!!!

KRISZTINA

Pedig sokan így váltak azzá.

HENRIK

Meghagyom a szentségedet. És élek veled. Anyád emlékével! Hisz megkaptam itt a végén! Megkaptam őt benned! Őt sem érintettem soha! Csak állt előttem, ahogy te most!!!!

Állnak egy darabig egymással szemben.

HENRIK

Most mit csináljak?

KRISZTINA

Amit akarsz.

HENRIK

Mit akarok?

KRISZTINA

Találd meg.

HENRIK
Büdös vagyok?

KRISZTINA
Nem.
Henrik rámutat a földön heverő rongyokra.

HENRIK
Azok?

KRISZTINA
Azokba bújtam, takaróztam.

HENRIK
Hideg van itt.

Lekuporodik, magára veszi a rongy egyik felét.

HENRIK
Nem akarok szent lenni. Sem király. Sem vértanú. Legyünk egyszerű emberek. Simple people. Itt maradok. Vele, s veled. Itt maradok veletek.

Könyörgően néz a lányra, az lekuporodik mellé.

HENRIK
Hogy szoktál...lenni itt?

KRISZTINA
A rongyokkal takarom be magam.

HENRIK /zavartan/
Ezekkel itt?

KRISZTINA
Nem túl előkelő...

HENRIK
Nem. De most, hogy nem akarok se szent lenni, sem király...

Henrik gyorsan elkezd betakarni mindkettejüket, össze-vissza rángatja a rongyokat, amíg el nem tűnnek alatta. Már nem látjuk őket.

HENRIK HANGJA

Nem fádom már. Nem remegek. Nincs zsibbadás. Semmi sincsen. A végére megérkeztetek.

Elhallgat, nem tud beszélni tovább. Rázkódik a rongy.

KRISZTINA HANGJA

Mit művelsz, király? Sírsz?

Már halljuk, Henrik zokog a rongyok alatt.

HENRIK HANGJA

Veletek vagyok. Veletek.

Most ismét két kopogás hallatszik a sírból.

KRISZTINA HANGJA

Ez most nem én vagyok. Nem én kopogok.

Ismét két kopogás. Henrik sírása, zokogása. Újra két kopogás.

KRISZTINA HANGJA

Ez most ő. Tamás. Beckett Tamás kopog.

Henrik nem tudja elfojtani zokogását, ahogy beszél.

HENRIK HANGJA

Ölelj meg lányom. Lányom vagy. Szerettelek., amíg éltél. Amíg éltem. Szerettelek.

KRISZTINA HANGJA

Én ő vagyok. Nem én vagyok.

HENRIK HANGJA

Csak én vagyok az, ami.

KRISZTINA HANGJA

Buta király...mit művelsz itt...?

HENRIK HANGJA

Nem te vagy. Őt ölelhetem. Te maradj csöndben. Ő nem beszél. Ha te hallgatsz, hallgat ő is.

KRISZTINA

Nem lehet..ezt nem lehet...

HENRIK HANGJA

Legyőztem őt.Nem tudta, hogy mit ad nekem. Hülye majom. Kopogjon csak. Be nem jöhet.

KRISZTINA

Én szűz maradok..anyámat simogatod, ugye tudod?

HENRIK

Hallgass most. Őt hallgatom. A lányom vagy, nem a szeretőm. Helyette vagy a lányom. Vártalak már. Nagyon vártalak.

Kopognak. De már nem törődnek vele. Csendben fekszenek a rongyokban. A kopogás ismétlődik. Mindig kettő. Egyre hangosabban. Mint ha szívverés lenne. Kopog. Mennek le a fények. A kopogás erősödik, egyre erősödik, amíg csak el nem jön a vége /